

Кое право ще се прилага? - Швеция

СЪДЪРЖАНИЕ

- 1 Източници на действащите норми
 - 1.1 Национални правни норми
 - 1.2 Многостранни международни конвенции
 - 1.3 Основни двустранни конвенции
- 2 Прилагане на стълкновителни норми
 - 2.1 Задължение на съдията да прилага служебно стълкновителните норми
 - 2.2 Препращане
 - 2.3 Промяна на критерия за определяне на приложимото право (привръзка)
 - 2.4 Изключения от обичайното прилагане на стълкновителни норми
 - 2.5 Доказване на чуждестранен закон
- 3 Стълкновителни норми
 - 3.1 Договорни задължения и правни действия
 - 3.2 Извъндоговорни задължения
 - 3.3 Правно положение на субекта и негови аспекти, свързани с гражданското състояние (име, местопребиваване, правоспособност и дееспособност)
 - 3.4 Установяване на произход, в т.ч. осиновяване
 - 3.5 Брак, извънбрачни двойки/фактическо съжителство, партньорства, развод, съдебна раздяла, задължения за издръжка
 - 3.6 Режи ми на имуществени отношения
 - 3.7 Завещания и наследяване
 - 3.8 Недвижимо имущество
 - 3.9 Несъстоятелност

1 Източници на действащите норми

1.1 Национални правни норми

В Швеция международното частно право е само отчасти кодифицирано и представлява съчетание от законодателни актове и съдебна практика. По-голямата част от законодателните актове целят привеждането в действие на международни конвенции, по които Швеция е страна. Основното законодателство е следното:

Брак и деца

- Глава 3, членове 4 и 6 от Закона за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството (*Lagen (1904:26 s. 1) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap*, известен също така с шведското съкращение „IÄL“),
- членове 9, 12 и 13 от Наредбата за някои международни правоотношения във връзка с брака, осиновяването и настояничеството (*Förordningen (1931:429) om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap, adoption och förmynderskap*, „NÄF“),
- член 2 от Закона за международните правоотношения във връзка с осиновяването (*Lagen (1971:796) om internationella rättsförhållanden rörande adoption*, „IAL“),
- членове 2, 3 и 6 от Закона за международните аспекти във връзка с бащинството (*Lagen (1985:367) om internationella faderskapsfrågor*, „IFL“),
- членове 3—5 от Закона за някои международни аспекти във връзка с имуществените отношения между съпрузи или съжителстващи лица (*Lagen (1990:272) om internationella frågor rörande makars och sambors förmögenhetsförhållanden*, „LIMF“),
- член 1 от Закона за Хагската конвенция от 1996 г. (*Lagen (2012:318) om 1996 års Haagkonvention*) и членове 15—22 от същата Хагска конвенция за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата от 1996 г.,
- член 15 от Регламент (ЕО) № 4/2009 на Съвета от 18 декември 2008 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка и Хагския протокол от 2007 г. за приложимото право към задължения за издръжка.

Наследство

- Членове 20—38 от Регламент (ЕО) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство.

Договори и покупки

- Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г. относно приложимото право към договорни задължения (Рим I),
- членове 79—87 от Закона за менителниците (*Växellagen 1932:130*),
- членове 58—65 от Закона за чековете (*Checklagen 1932:131*),
- Закон за приложимото право при продажби на стоки (*Lagen (1964:528) om tillämplig lag beträffande köp av lösa saker*, „IKL“),
- членове 25а, 31а и 42а от Закона за участието на работещите в управлението на предприятието (*Lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet*, „MBL“),
- Закон за приложимото право при някои застрахователни договори (*Lagen (1993:645) om tillämplig lag för vissa försäkringsavtal*),
- глава 13, член 4 и глава 14, член 2 от Кодекса за корабоплаването (*Sjölagen 1994:1009*),
- член 14 от Закона за договорните условия при потребителски правоотношения (*Lagen (1994:1512) om avtalsvillkor i konsumentförhållanden*),
- глава 1, член 4 от Закона за защита на потребителите по отношение на договори за разпределено във времето ползване на собственост или дългосрочни ваканционни продукти (*Lagen (2011:914) om konsumentskydd vid avtal om tidsdelat boende eller långfristig semesterprodukt*),
- глава 3, член 14, от Закона за договорите от разстояние и продажбата по домовете (*Lagen (2005:59) om distansavtal och avtal utanför affärslokaler*),
- член 48 от Закона за продажбите на потребителски стоки (*Konsumentköplagen 1990:932*).

Обезщетение за вреди

- Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Рим II),

- членове 8, 14 и 38 от Закона за вредите от пътнотранспортни произшествия (*Trafikskadelagen 1975:1410*),
- член 1 от Закона във връзка с Конвенцията от 9 февруари 1972 г. между Швеция и Норвегия относно пашата на северния елен (*Lagen (1972:114) med anledning av konventionen den 9 februari 1972 mellan Sverige och Norge om renbetning*),
- член 1 от Закона във връзка с Конвенцията за опазване на околната среда от 19 февруари 1974 г. между Дания, Финландия, Норвегия и Швеция (*Lagen (1974:268) med anledning av miljöskyddskonventionen den 19 februari 1974 mellan Danmark, Finland, Norge och Sverige*).

Право в областта на несъстоятелността

- Членове 4, 8—11, 14, 15, 28 и 43 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 г. относно производството по несъстоятелност („Регламент относно несъстоятелността“) (Европейският парламент и Съветът са приели изменен регламент, който предстои да влезе в сила през лятото на 2015 г.),
- членове 1, 3 и 5—8 от Закона за определяне на правилата, уреждащи обявяването на несъстоятелност по отношение на имущество в Дания, Финландия, Исландия или Норвегия (*Lag (1934:67) med bestämmelser om konkurs, som omfattar egendom i Danmark, Finland, Island eller Norge*),
- членове 1, 4—9 и 13 от Закона относно последиците от обявяването на несъстоятелност в Дания, Финландия, Исландия или Норвегия (*Lag (1934:68) om verkan av konkurs, som inträffat i Danmark, Finland, Island eller Norge*),
- членове 1, 3—8 и 12 от Закона относно обявяването на несъстоятелност по отношение на имущество в друга скандинавска държава (*Lag (1981:6) om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land*),
- членове 1, 4—9, 13 и 14 от Закона за последиците от обявяването на несъстоятелност в друга скандинавска държава (*Lag (1981:7) om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land*).

1.2 Многостранни международни конвенции

Швеция е страна по следните многостранни международни конвенции, които съдържат правни норми, определящи приложимото право. В Швеция се прилага „дуалистичен“ подход към международните договори, което означава, че многостранните конвенции трябва да бъдат включени така също в шведското вътрешно право: вж. по-горе.

Обществото на народите

- Конвенция от 1930 г. относно уреждането на някои правни спорове във връзка с менителниците и записите на заповед,
- Конвенция от 1931 г. относно уреждането на някои правни спорове във връзка с чековете.

Хагска конференция по международно частно право

- Конвенция от 1955 г. за приложимото право при международна продажба на стоки,
- Конвенция от 1961 г. относно стълкновението на закони в областта на формата на завещателните разпореждания,
- Конвенция от 1996 г. за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата,
- Хагски протокол от 2007 г. за приложимото право към задължения за издръжка.

Европейски съюз

- Конвенцията от 1980 г. за приложимото право към договорните задължения (Регламент „Рим I“ заменя Конвенцията по отношение на договорите, сключени след 17 декември 2009 г.).

Конвенции на скандинавските държави

- Конвенция от 1931 г. между Дания, Финландия, Исландия, Норвегия и Швеция за определяне на нормите на международното частно право във връзка с брака, осиновяването и настойничеството (последно изменена с конвенция за изменение от 2006 г.),
- Конвенция от 1933 г. между Швеция, Дания, Финландия, Исландия и Норвегия относно несъстоятелността („Конвенцията на скандинавските държави относно несъстоятелността“),
- Конвенция от 1934 г. между Дания, Финландия, Исландия, Норвегия и Швеция относно наследяването, завещанията и разпореждането с имущество (последно изменена с конвенция за изменение от 2012 г.),

- Конвенция за опазване на околната среда от 1974 г. между Дания, Финландия, Норвегия и Швеция.

1.3 Основни двустранни конвенции

- Конвенция от 1972 г. между Швеция и Норвегия относно пашата на северния елен (*1972 års konvention mellan Sverige och Norge om renbetning*).

2 Прилагане на стълкновителни норми

2.1 Задължение на съдията да прилага служебно стълкновителните норми

Шведското право не съдържа норма, изискваща от съда да прилага служебно чуждо право. Този въпрос е разгледан главно в съдебната практика, като явно е налице разграничение между производства по въпроси, които страните биха могли да уредят извънсъдебно (*dispositiva mål*), и производства по въпроси, които може да се решат само от съда (*indispositiva mål*). По граждански дела, при които страните имат право да уредят въпроса помежду си, чуждото право изглежда може да се приложи само ако една от страните се позове на него. Съществуват много дела с ясен чуждестранен елемент, по които безусловно е прилагано шведското право, тъй като никоя от страните не се е позовала на чуждото право. В производства, при които не е възможно извънсъдебно уреждане, от друга страна, включващи установяването на бащинство например, има случаи, в които съдилищата служебно са прилагали чуждо право.

2.2 Препращане

Доктрината за препращане не се приема като общо правило в шведското международно частно право. Предвидено е обаче изключение в член 79, параграф 2 от Закона за менителниците и в член 58, параграф 2 от Закона за чековете, що се отнася до способността на чуждестранни граждани да сключват сделки, включващи менителници и чекове. Причината за това е, че тези разпоредби са основани на международни конвенции. В член 9, параграф 2 от Закона за последиците от обявяване на несъстоятелност в друга скандинавска държава е предвидено друго изключение. Накрая, що се отнася до действителността на брака от гледна точка на формата, препращането се признава в член 1, параграф 7 от Закона за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството.

2.3 Промяна на критерия за определяне на приложимото право (привръзка)

В шведското международно частно право няма обща норма по отношение на последиците от промяна на критерия за привързване: този въпрос се урежда специално във всеки отделен законодателен акт. Например в член 4, параграф 1 от Закона за някои международни аспекти във връзка с имуществените отношения между съпрузи или съжителстващи лица се казва, че „[а]ко приложимото право не е определено по споразумение, то приложимото право е правото на държавата по обичайното местопребиваване (*hemvist*) на съпрузите, когато са сключили брака“, а член 4, параграф 2 от Закона гласи, че „[а]ко и двамата съпрузи впоследствие са установили обичайното си местопребиваване в друга държава и са живели там в продължение на най-малко две години, тогава се прилага правото на тази държава“.

2.4 Изключения от обичайното прилагане на стълкновителни норми

Общ принцип на шведското международно частно право е, че разпоредба на чуждо право не трябва да се прилага, ако прилагането ѝ би било очевидно несъвместимо с основите на правната система в тази държавата. Разпоредби в тази връзка са предвидени в голяма част от нормативните актове в областта на международното частно право, но не следва да се правят заключения, че за ограничение от съображения за обществен ред е необходимо законово основание. Налице са много малко съдебни решения, в които е установено, че чуждото право не може да се приложи по съображения, свързани с обществения ред.

Определянето на това кои норми от шведското законодателство съдържат международни задължения обикновено е правомощие на съдебната власт.

2.5 Доказване на чуждестранен закон

Ако съдът прецени, че е приложимо чуждо право и съдът не е запознат с материалните разпоредби на чуждестранната правна система, тогава той има две възможности. Той или извършва сам проучване, или иска от дадена страна да представи необходимата информация. Изборът на алтернатива зависи от това коя алтернатива е по-целесъобразна. Ако съдът реши сам да проучи въпроса, той може да получи съдействие от Министерството на правосъдието. Като цяло съдът играе по-активна роля в производства, които могат да завършат само с решение на съда (вж. по-горе); в производства, в които страните могат сами да уредят въпроса помежду си, съдът може до голяма степен да остави проучването на страните.

3 Стълкновителни норми

3.1 Договорни задължения и правни действия

Швеция е страна по Римската конвенция от 1980 г. за приложимото право към договорните задължения. В някои области се прилагат други правни норми. Регламент „Рим I“ заменя Конвенцията по отношение на договори, сключени след 17 декември 2009 г.

Продажбата на стоки се урежда от Закона за приложимото право при продажби на стоки, който транспонира във вътрешното право Хагската конвенция от 1955 г. за приложимото право при международна продажба на стоки. Законът има предимство пред нормите в Регламент „Рим I“. Той обаче не обхваща потребителските договори. Според член 3 купувачът и продавачът имат право да определят по споразумение приложимото право. В член 4 се казва, че ако страните не са избрали приложимото право, тогава се прилага правото на държавата по обичайното местопребиваване на продавача. Съществуват изключения от това правило, ако продавачът е приел поръчката в държавата по обичайното местопребиваване на купувача, както и за покупки на борса или чрез търг.

Съществува друго изключение от правилата на Регламент „Рим I“ по отношение на някои **потребителски договори**. Специални норми, целящи защитата на потребителите от клаузи за избор на право са предвидени в член 48 от Закона за продажбите на потребителски стоки, член 14 от Закона за договорните условия при потребителски правоотношения, глава 1, член 4 от Закона за защита на потребителите по отношение на договори за разпределено във времето ползване на собственост или дългосрочни ваканционни продукти и глава 3, член 14 от Закона за договорите от разстояние и продажбата по домовете. Те предвиждат при определени обстоятелства да се прилага правото на държава от ЕИП, ако то предлага по-добра защита за потребителя.

В членове 79—87 от Закона за менителниците и в членове 58—65 от Закона за чековете са предвидени специфични норми за **менителници и чекове**. Те се основават на Женевската конвенция от 1930 г. за уреждане на някои конфликти на правни норми във връзка с менителници и записи на заповед и Женевската конвенция от 1931 г. относно уреждането на някои конфликти на правни норми във връзка с чекове.

Някои **застрахователни договори за отговорност** са уредени от Закона за приложимото право при някои застрахователни договори.

3.2 Извъндоговорни задължения

Въпросът с приложимото право към извъндоговорни задължения е уреден от Регламент „Рим II“.

3.3 Правно положение на субекта и негови аспекти, свързани с гражданското състояние (име, местопребиваване, правоспособност и дееспособност)

Традиционно в шведското международно частно право критерият за привързване с решаващо значение за установяване на правното положение на физическото лице е гражданството. В днешно време обаче има толкова много случаи, в които гражданството трябва да отстъпи на обичайното местопребиваване като основен критерий за привързване, че е съмнително дали все още може да се говори за един единствен основен критерий за привързване по отношение на правното положение на физическото лице. В шведското международно частно право под „правно положение на физическото лице“ се разбират най-вече въпросите, свързани с, дееспособността и името.

Съгласно глава 1, член 1 от Закона за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството **дееспособността за сключване на брак** пред шведски орган по принцип се установява по шведското право, ако някоя от страните е шведски гражданин или има обичайно местопребиваване в Швеция. В рамките на скандинавските държави подобни норми се прилагат според член 1 от Наредбата за някои международни правоотношения във връзка с брака, осиновяването и настояничеството.

По отношение на **настояничеството и попечителството са предвидени специални норми** в глави 4 и 5 от Закона за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството и в членове 14—21а от Наредбата за някои международни правоотношения във връзка с брака, осиновяването и настояничеството.

Що се отнася до въпроса с приложимото право към **дееспособността за сключване на договори**, частичен отговор е даден в член 13 от Регламент „Рим I“. Дееспособността за сключване на сделки, включващи менителници или чекове, е уредена от специалните норми в член 79 от Закона за менителниците и в член 58 от Закона за чековете.

В глава 11, член 3 от Кодекса на съдопроизводството (*rättegångsbalken*) е предвидена специална норма относно **дееспособността на лицата да съдят и да бъдат съдени**, в която е установено, че чуждестранен гражданин, който в собствената си държава не може да води съдебно производство, може все пак да има право на това в Швеция, ако той е дееспособен по шведското право.

В шведското международно частно право се счита, че **въпросите за името** спадат към правото по правното положение на физическото лице. Това означава например, че приемането от страна на единия съпруг на името на другия не се квалифицира като въпрос от правното действие на брака в личната сфера. Съгласно член 50 от Закона за личните имена (*namnlagen*, 1982:670) той не се прилага за шведски граждани, които имат обичайно местопребиваване в Дания, Норвегия или Финландия; може да се направи заключение *a contrario*, че той се прилага за шведски граждани навсякъде другаде. В член 51 се казва, че законът се прилага също така за чуждестранни граждани с обичайно местопребиваване в Швеция.

3.4 Установяване на произход, в т.ч. осиновяване

В шведското материално право не се прави разлика между **законнородени и незаконнородени деца** и в шведското международно частно право няма конкретни стълкновителни норми за определяне дали дадено дете следва да се счита за родено в или извън брака или дали дадено дете може впоследствие да бъде припознато.

Що се отнася до приложимото право по отношение на установяването на **бащинство**, съществуват различни норми относно презумпцията за бащинство и за установяването на бащинство от съда. Презумпцията за бащинство е уредена от член 2 от Закона за международните аспекти във връзка с бащинството. Според него мъж, който е или е бил женен за майката на детето, се счита за баща на детето, ако това произтича от правото на държавата по обичайно местопребиваване на детето при раждането му, или ако според това право никой не е считан за баща, ако това произтича от правото на държавата, на която детето е станало гражданин при раждането му. Ако обаче обичайното местопребиваване на детето при раждането му е Швеция, въпросът винаги се решава по шведското право. Ако бащинството трябва да бъде установено от съда, съдът прилага правото на държавата по обичайно местопребиваване на детето към момента на постановяване на съдебното решение на първа инстанция.

Според член 2, параграф 1 от Закона за международните правоотношения във връзка с осиновяването шведски съд, който разглежда заявление за **осиновяване**, трябва да прилага шведското право. В член 2, параграф 2 предвижда обаче, че ако заявлението се отнася до дете под 18-годишна възраст, съдът трябва да отчете дали заявителят или детето е свързан/о с чужда държава чрез гражданство, обичайно местопребиваване или по друг начин и дали може да се очаква, че това ще създаде трудности за детето, ако осиновяването не бъде признато в тази държава.

Що се отнася до правните последици от осиновяването, когато чуждестранна заповед за осиновяване е валидна в Швеция, осиновеното дете се счита за дете на осиновителя в шведски брак за целите на упражняването на родителските права, настойничеството и издръжката. В случай на наследяване обаче правото изисква равно третиране на осиновените деца и собствените деца на осиновителя само ако осиновяването е извършено в Швеция. Ако осиновяването е извършено в чужбина, правото на осиновеното дете да наследява се определя в съответствие с правото, което обичайно урежда правото на наследяване, т.е. правото на държавата, на която е гражданин.

Въпросът с приложимото право към **издръжката за деца** е уреден от Хагския протокол от 2007 г. за приложимото право към задължения за издръжка. Общата норма е, че задълженията за издръжка се уреждат от правото на държавата по обичайно местопребиваване на детето. Ако детето не може да получи издръжка от страната, която е задължена да я предоставя съгласно това право, правото, което трябва да се приложи е правото на държавата, в която се намира съдът. Ако детето не може да получи издръжка от страната, която е задължена да я предостави съгласно едното или другото право, и двете страни са граждани на една и съща държава, тогава приложимо е правото на тази държава.

3.5 Брак, извънбрачни двойки/фактическо съжителство, партньорства, развод, съдебна раздяла, задължения за издръжка

Що се отнася до **дееспособността за сключване на брак**, вж. точка 3.3 по-горе. Общата норма е, че бракът се счита за действителен от гледна точка на формата, ако е действителен в държавата, в която е сключен (глава 1, член 7 от Закона за някои международни правоотношения във връзка с брака и настойничеството).

Правните последици от брака може да бъдат разделени на две основни категории: последици в личната сфера и последици, свързани с имуществените отношения между съпрузите (вж. точка 3.6 по-долу). Основната последица от брака от лична гледна точка се състои в това, че съпрузите имат взаимно задължение да се издържат един друг. Според шведското международно частно право въпросите, касаещи правото на съпрузите да се наследяват, придобиването на името на другия съпруг или задължението им да издържат децата на другия съпруг не се считат за правни последици от брака и приложимото право се определя от стълкновителните норми, уреждащи наследяването, личните имена и т.н.

Въпросът относно приложимото право към **издръжката на съпруг** е уреден от Хагския протокол от 2007 г. за приложимото право към задължения за издръжка. Общата норма е, че задълженията за издръжка се уреждат от правото на държавата по обичайно местопребиваване на страната, която има задължение за предоставяне на издръжка. Ако някой от съпрузите

се противопостави на прилагането на това право и правото на друга държава има по-тясна връзка с брака (по-специално правото на държавата, в която най-скоро са имали общо обичайно местопребиваване), тогава се прилага правото на въпросната друга държава.

По отношение на въпросите, свързани с **развода**, според глава 3, член 4, параграф 1 от Закона за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството шведските съдилища трябва да прилагат шведското право. Член 4, параграф 2 предвижда изключение, ако и двамата съпрузи са чуждестранни граждани и нито един от тях не е имал обичайно местопребиваване в Швеция в продължение на поне една година.

В шведското материално право не са предвидени правните институти на **законна раздяла** или **унищожаване на брака** и няма общоприложими стълкновителни норми, които може да се прилагат в такива случаи. Що се отнася до скандинавските държави, в член 9 от Наредбата за някои международни правоотношения във връзка с брака, осиновяването и настояничеството се посочва, че в случаи на законна раздяла съдът прилага собственото си право.

3.6 Режими на имуществени отношения

Приложимото право към имуществените отношения на съпрузи е уредено от Закона за някои международни аспекти във връзка с имуществените отношения между съпрузи или съжителстващи лица. Според член 3 от Закона се допуска съпрузите или двойки, планиращи брак, да сключат писмено споразумение, при условие че техният режим на имуществени отношения между съпрузи ще бъде уреждан от правото на държавата по обичайно местопребиваване на единия от тях или на която единият от тях е гражданин към момента на сключване на споразумението.

Ако съпрузите не са сключили действително споразумение за избор на право, в член 4 от Закона е предвидено, че приложимото право е правото на държавата по тяхното обичайно местопребиваване след брака. Ако впоследствие и двамата съпрузи имат обичайно местопребиваване в друга държава и живеят там в продължение на поне две години, тогава се прилага правото на тази държава. Ако обаче и двамата съпрузи вече са имали обичайно местопребиваване в тази държава по време на брака или ако и двамата са граждани на тази държава, правото на тази държава ще се прилага, считано от момента, в който са установили обичайното си местопребиваване в нея.

В член 5 от Закона се предвижда, че споразумението за избор на право е действително, ако отговаря на приложимото право към имуществото на съпрузите, когато се извършва сделката. Ако споразумението за избор на право е сключено преди сключването на брака, то е действително, ако отговаря на правото, което става приложимо, когато съпрузите сключат брак. Споразумението за избор на право е действително от гледна точка на формата, ако отговаря на изискванията за форма според правото на държавата, в която е сключен или в която е обичайното местопребиваване на съпрузите.

По отношение на дела в скандинавските държави са установени специални правила в Наредбата за някои международни правоотношения във връзка с брака, осиновяването и настояничеството.

3.7 Завещания и наследяване

Въпросът със стълкновението на законите по отношение на завещанията и наследствата е уреден от Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство. Стълкновителните норми в Регламента са приложими, независимо дали международната връзка е с друга държава членка или с всяка друга държава.

По отношение на действителността на завещанията от гледна точка на формата са предвидени обаче специални разпоредби в глава 2, член 3 от Закона за наследяването и международните ситуации (*Lagen (2015: 417) om arv i internationella situationer*), с който във вътрешното право се транспонира Хагската конвенция от 1961 г. относно стълкновението на закони в областта на формата на завещателните разпореждания. Дадено завещание се счита за действително по отношение на формата, ако отговаря на правото по мястото, на което завещателят го е съставил, или в противен случай по обичайното местопребиваване на завещателя, или на държавата, на която завещателят е гражданин или към момента на съставяне на завещанието, или към момента на смъртта. Разпореждане, което се отнася до недвижими вещи, е действително от гледна точка на формата, ако отговаря на правото по мястото, на което се намира вещта. Същото правило се прилага по отношение на отмяната на завещания. Отмяната е действителна също така, ако отговаря на някой от законите, според чиито условия завещанието е било действително от гледна точка на формата.

3.8 Недвижимо имущество

Във вещното право има стълкновителни норми само за някои случаи, касаещи кораби и въздухоплавателни средства, финансови инструменти и незаконно изнесени паметници на културата, както и за някои ситуации, уредени с Конвенцията на скандинавските държави относно несъстоятелността и Регламента относно несъстоятелността.

Във вещното право последиците от дадено придобиване или ипотека върху движима или недвижима вещь например следва да се определят в съответствие с правото на държавата по местонахождението на вещта към момента на придобиването или учредяването на ипотека. Това право определя всички вещни права по същество, как възниква и се погасява вещното право, какви изисквания може да има по отношение на формата и какви права дава вещното право срещу трети лица.

Що се отнася до чужди обезпечителни права, в съдебната практика е установено, че ако към момента на възникване на обезпечително право продавачът е знаел, че вещта ще бъде отнесена в Швеция и обезпечителното право не е действително в Швеция, вместо него продавачът е трябвало да получи обезпечение, което би отговорило на изискванията на шведското право. В допълнение чуждото обезпечително право не трябва да поражда правни последици, ако е изминал определен период от време след донасянето на вещта в Швеция. Приема се, че чуждестранният кредитор е имал време или да получи ново обезпечение, или да събере дълга.

3.9 Несъстоятелност

По отношение на несъстоятелност, обявена в Швеция, е приложимо шведското право както към самото производство, така и към други въпроси, свързани с несъстоятелността, като условията за образуването на производството.

По дела, включващи друга скандинавска държава, са предвидени специални норми за определяне на приложимото право, които се основават на Конвенцията на скандинавските държави относно несъстоятелността от 1933 г. и които са транспонирани в шведското право със законодателен акт, издаден през 1981 г. Що се отнася до Финландия обаче, се прилага Регламентът относно несъстоятелността (вж. по-долу); а по отношение на Исландия нормите са предвидени в по-стар законодателен акт от 1934 г. Общата норма според Конвенцията на скандинавските държави относно несъстоятелността е, че производство по несъстоятелност в договаряща се държава може да включва принадлежащи на длъжника вещи, които се намират в друга договаряща се държава. Въпроси като правото на длъжника на контрол върху неговите или нейните вещи и какво трябва да бъде включено в масата на несъстоятелността обикновено се уреждат от правото на държавата, в която се води производството по несъстоятелност.

В Регламента относно несъстоятелността са предвидени специални правила за дела, включващи други държави — членки на ЕС.

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Последна актуализация: 13/04/2018